

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Vincent Fwing

GENÇ
KIZLAR

ISBN 975-405-088- 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Yayın Hakları © ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Dizgi DAMLA DİZGİ
Kapak ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Baskı AS MATBAACILIK VE TİCARET AŞ.
16. BASIM/1989

**Bu kitabın her türlü yayın hakkı
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.**

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Vincent Lwing

GENÇ KIZLAR

16. BASIM

TÜRKÇESİ:
NİHAL YEĞİNOBALI

GABRIEL Samson Ludlow'a geldiği zaman güz yaprakları bir renk çılgınlığı içindeydi. Otomobili kıvrımlı asfalt yol üzerinde kayarak tepeyi tırmanırken, Gabriel etrafı seyrediyor ve biraz sonra varacağı okulu düşünüyordu. Okulun önündeki geniş, yayvan merdivenlerde genç kız öğrencilerin güz güneşinden yararlanmak için sereşerpe uzanmakta olduklarını daha şimdiden görür gibiydi. Ludlow Sahne Akademisinden ayrılalı gerçi on yıl olmuştu. Ama o, genç kız yaradılışının, hele özel okullara giden zengin kızların yaşantılarının her yerde ve her zaman, hemen hemen hiç değişmediğini bilirdi.

Bu yüzden arabayı okulun arka kapısında durdurdu ve yarıya kadar içmiş olduğu sigarasını yere atarak içeriye girdi. Büyük siyah mermer salon gene aynı on yıl önceki gibi loş ve sâkin... Bir yanda müdüriyet ofisi, toplantı salonları. Bina aldatıcı bir sessizlik içinde. Yalnız alt kattan bir piyano tıngırtısı gelmekte. Ne var ki Gabriel bu sessizliğin ne kadar yalancı olduğunu, biraz sonra zil çalınca dört bir yanın nasıl curcunayla çınlayacağını biliyordu.

Şapkasıyla pardesüsünü vestiyere bırakırken kendini gene bir kız okulunda öğretmenlik etmeğe zorlayan talihine içinden lânet okudu. Çünkü Gabriel Samson otuz sekiz yaşında olduğu ve erkeklerin güya körpe dişilere düştükleri dönemde bulunması gerektiği halde, genç kızları ilgiye değmez, gülünç yaratıklar olarak görürdü. Kedi yavrusuyla kedi arasında fark, büyüklük-küçüklük nedenine sığmayacak derecede dev çaplıdır.

Gabriel Samson işte bir genç kızla bir kadın arasında da böyle son derece büyük bir fark görürdü.

Siyah mermer salonun eşiğinde bir an duraladı: Merdivenlerden aşağı inen bir topuk tıkırtısı vardı. Sonra bir kız göründü. Bir taraftan kitap yüklü kollarını ağır ağır iki yana sallarken, beri taraftan rol ezberliyordu. Aheste, salınarak yürüyüşüne hiç uymayan ateşli bir sesle:

“Hayır! Olmaz bu!” diyordu. “Bütün ömrümü sana verdim. Ömrümce sana kul, köle oldum, baba! Ama bundan sonra dilediğim gibi yaşayacağım. Ben de...”

Gabriel Samson’u görünce sustu. Ciddî bir edâ ile tepeden tırnağa süzdü onu bir an. İlgisini gizlemeyi hiç gerekli görmemişti. Gabriel başını biraz yan yatırdı ve alaycı bir edayla belli belirsiz eğildi. Genç kız hemencecik tiyatroya bir reveransla cevap verdi onun bu yarı selâmına, salonun loşluğunda ısıllı ısıllı bir gülüşle dudakları aralandı bir an. Sonra roldeki babasına aynı hırs dolu dille haykırarak salına salına uzaklaştı. Uzun bacaklı, nefis ve besbelli şımarık bir yaratık; yani tipik bir Ludlow Kızı. Çünkü Mrs. Ludlow, okuluna seçtiği kızların zengin ve yetenekli oldukları kadar, çekici ve kişilikli olmalarına da çalışırdı.

Gabriel Samson, müdüriyet ofisinin kapısını çalmadan içeri girdi. Dış ofisteki masa başında oturan koyu renk elbiseli, beyaz yakalıklı, derli toplu hanım kız, onun bu saygısızlığına engel olmak ister gibi ayağa kalktı. Gelgelelim onu görünce hafifçe kızardı ve hazırladığı azarlı kelimeler dudaklarında dondu kaldı.

“Mr.Samson?”

“Evet,” dedi Gabriel Samson kısaca.

Kız, telâşını gizlemeğe çalışarak, “Madama haber vereyim, beyefendi,” dedi.

Fakat iç ofisin kapısı açılmış ve Mrs. Ludlow dışarı çıkmıştı bile.

Mrs. Ludlow ya da “Madam” gene siyahlar giymiş ve beyaz saçlarını başının arkasında eski tarz bir topuz yapıp sımsıkı sarmıştı. Ufacık tefecik, buruşuk ceviz yüzlü bir ihtiyar kadın.

Ne varki o kapkara gözlerinin parıltısını bir kez görenler, onun ufacak tefecik bir ihtiyar kadın olduğunu unuttur, onu her emrine baş eğilmesi gereken “Madam” olarak kabul ederlerdi. Şimdi de kuş pençesini andıran yüzük yüklü, küçük elini öpülsün diye uzatırken sevinçle:

“Gabriel!” dedi. “Saatlerdir gözüm yolda!” Gabriel’in elini kendi ellerine aldı. “Seni o kadar özlemiştim ki!.. Miss Smith, iki kahve bize...”

Erkeği peşinden çekerek kendi ofisine girdi. Kapıyı kapadı: “Gabriel’ciğim, ilk sınıfı vermek zorunda kaldım sana bu yıl. Oysa sen ikinci sınıfı tercih ederdin.”

Gabriel Samson omuz silkti: “Farketmez, madam.”

“Haydi, haydi, yeni görevine böyle bir kötümserlik içinde başlamak doğru değil!”

Onlar daha kahvelerini bitirmeden zil çaldı. Zilin yankıları daha loş koridorların sonlarında çınlarken kapılar açılmış, kahkahalar koşuşup bağrışmalar, şarkı sesleri ayyuka yükselmişti, bile! Madam elini erkeğin eline koydu:

“Ne düşündüğünü biliyorum, Gabriel! Hakkın da var. Ne derece zengin ve kibar olurlarsa bir araya gelince çıkardıkları yaygara öylesine büyük olur genç kızların... Yaşayışlarının devamlı resmiliğine karşı bir tür baş kaldırıştır bu. Bir dereceye kadar hoş görmeli...”

“Elbette, madam!”

Kesin siyah gözleri âni bir şefkatle yumuşayıvermişti:

“Durum o kadar mı kötü Gabriel?”

“Madam, biliyorsunuz...”

“Gabriel, inan bana, bu yıl kızlarım her yılkinden seçme. İçlerinde birkaç tanesi var ki, onlarla çalışmaktan sen bile zevk alacaksın.”

“Şüphesiz, Madam.”

Mrs. Ludlow, ayağa kalkınca Gabriel Samson da kalktı. İhtiyar kadın elini, bir an Gabriel Samson’un ceketinin göğsüne

koydu. Omuzuna koymak istemişti ama boyu yetmiyordu kil Alaycı bir ciddilikle:

“Kendini kurbanlık bir Vesta Rahibesi gibi hissetmiyorsun ya?”

“Ne münasebet... Aslanlarla tanışmağa giden bir eksi Romalı Hristiyana benziyorum şu anda.”

Madam gülerek, “Miss Smith...” diye seslendi.

Miss Smith önde, Gabriel Samson arkadan dışarıya çıktılar. Koridor L şeklindeki büyük binanın uzun kanadının bir başından öbür başına uzanıyordu. Sınıflar bu loş koridorun iki yanına sıralanmıştı.

Ders saatlerinin derin sessizliği sarmıştı okulu şimdi. Yalnızca dipteki bir odadan sesler geliyordu. Bir aralık, bu odanın kapısından dışarı meraklı iki baş uzandı. Yaklaşanları görünce başlar gene hemen içeri çekildiler. Kapı tak diye kapanıverdi ve demin dışarı taşmakta olan gürültü şimdi yaz günlerinde uzaktan uzağa duyulan arı vızıltıları gibi bir uğultuya dönüştü.

Miss Smith bu sınıfın kapısını açtı. Gabriel Samson başını hafifçe yana yatırarak, bir eli cebinde, içeri girdi, kürsüye yürüdü , Miss Smith:

“Hanımlar, size yeni hitabet öğretmeniniz olan Mr. Gabriel Samson’u tanıtırım. Mrs. Ludlow her zamanki gibi, Ludlow Kızları olduğunuzu unutmayacağınızı umuyor,” dedi.

Sonra sessizce çekilip gitti. Gabriel, kızlardan yana bakmaksızın,

“Oturun, hanımlar,” dedi.

Biliyordu ki, genç kız gözleri açıktan açığa bir merakla kendisini süzmekte, ölçüp biçmektedir. Gabriel’in sinirine dokunuyordu bu. Ama tam olarak rahatsız etmiyordu. Çünkü, o istediği zaman kendini, kendi ruhunun aşılmaz duvarları ardına saklamasını çoktan öğrenmişti. Tam karşısındaki elektrikli duvar saati dersin bitmesine yirmi dakika kaldığını haber veriyordu.

Gabriel, gözlerini birdenbire kaldırdı ve kızların üzerinde, hiçbirini görmeksizin, şöyle bir dolaştırdı.

“Hanımlar, sizin hitabet ve inşaat öğretmeninizim. Bu sözü sevmem. Rehberinizim, diyeyim daha iyi. Yani size sahne- de, seyircilerin karşısında nasıl konuşulacağını, sesinizi ne şekilde kullanacağınızı öğreteceğim. Sahne hayatına atılmayı seçtiğinize göre, sahnede konuşmanın ne kadar güç ve önemli olduğunu şimdiden biliyorsunuz demektir... Bu yılı karşılıklı sevgi ve dostluk içinde geçirmemizi dilemek için vakit henüz çok erkendir. Gelgelelim gene de karşılıklı olarak elimizden geldiği kadar çaba göstermezsek, vaktimizi boşa geçirmiş oluruz. Ben şuna inanırım ki, hayatta bir amaca erişmek için insanın elinden geleni yapması yetiştir. Elimizden gelenden daha fazlasını yapmak zorundayız, hanımlar!”

Bir an durdu ama, kızlardan ses çıkmasına fırsat vermeden sözüne devam etti:

“Mrs. Ludlow her zaman işe Shakespeare ile başlanmasını sever. Shakespeare’i sahnede okuyup konuşabilen bir kim- senin her rolü başarabileceğine inanır. Sizlerin de bana Shakespeare’den parçalar hazırladığınızı söyledi. Ders saatimiz- den pek az bir zaman kaldığını görüyorum. Şu zaman içinde oku- mak isteyen var mı içinizde?”

En ön sıradan bir kız ayağa kalktı. Genizden gelen hafifçe boğuk bir ses:

“İzin verirsiniz...” dedi.

“Buyurun.”

Uzun boylu bir kızdı. Gabriel Samson ona şöyle, rastgele bir baktı. Ne var ki tek, rastgele bakış bu kızın kusursuz ve gü- zel olduğunu görmeğe yeterliydi; kızıl saçlı nefis başının tepe- sinden, sandallı zarif ayaklarının tırnaklarına kadar harikulâ- deydi! Kız tahtaya doğru doğal bir zarafetle yürüdü ve orada, su başında bir saz gibi hem dik hem yumuşak, öylece durdu.

“Okuyun!”

O hafifçe boğuk sesin gene de böylesine duru ve çınlayıcı

olması bir mucizeydi ancak. Okuyuşu da iyiydi, insanı şaşırtacak kadar iyi.

Gabriel Samson hayranlığını gözlerinin hemen ardına gizleyerek onu seyre daldı. Gür ve kızıl saçlarını başının arkasına toplamıştı. Kalemle çizilmiş andıran çok tatlı, küçük bir yüzü, şeftali çiçeği gibi pembe beyaz bir teni vardı. Dudakları bir heykeltraş eliyle yontulmuş gibi kabarık, çizgileri belirli. Yapısı da heykel gibiydi. Ve bütün bunların yanında üzeri sırma çil serpintili, yukarı kalkık, minicik bir burnu vardı ki, kızın muhteşem dişi havasına bir çocuk saflığı katarak insanı şaşalatıyor, adeta büyölüyordu.

Gabriel Samson tarafsız ve oldukça ifadesiz bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Çok güzel okudunuz. Sahne tecrübeniz ya da ders almışlığınız var mı?”

“Hayır, efendim.”

“Öyleyse sizi candan kutlarım.”

Kız, beğenilmeğe alışık olan ve bunu hakkı sayan kadınların doğal ihtişamıyla yerine geçti. O daha oturmadan zil çaldı ve dışarı çıktılar.

Gabriel Samson loş koridor boyunca yürürken yan taraftan aşağı inen yeni bir merdiven görüp orayı keşfe saptı. Yemek salonlarına inen kestirme yoldu burası. Gabriel yeniden koridora çıktığında kızların çoğu dağılmıştı. Yalnızca iki kız biraz ilerisinde yavaş ve dalgın adımlarla yürüyorlardı. Yüksek sesle, heyecanlı heyecanlı birşeyler konuşuyorlardı. Gabriel Samson, birden adımlarını yavaşlatarak kulak kabarttı.

“Biraz değil, adamakıllı soğuk bir insana benziyor.”

Bunu kızların kara saçlısı söylemişti. Sarışın olanı kaygıya benzer bir ses tonuyla sordu:

“Demek beğenmedin?”

Siyah saçlısı: “Ne demek, ayol, bayıldım!” diye yanıtladı. “Ben ömrümde bu kadar çekici bir erkek görmedim desem yeri. Hem bilirsin bir hayli erkek bilirim ben.”

“Ama yakışıklı değil... Yüzü çok uzun-burnu da öyle...”

Bunları söyleyen sarışın kız, çekimser konuşmuştu. Siyah saçlı kız ise gene kesin bir tonla cevap verdi:

“Elbet yakışıklı değil. Yakışıklı erkeğin bini bir para! Ama, böyle bir yüz, binde bir bulunur, cancağızım. Güzellik kurallarının dışında, üstünde bir yüz bul!”

Ufak tefek bir kızdı. Kapkara saçlarını ensesinde gevşek bir biçimde toplamıştı... Yumuşak, az kalın bir sesi vardı. Konuştukça, coşuyordu.

“Bu yüzyılın bir Tanrısı olsaydı herhalde yüzü ancak bu derece şahane ve ıstıraplı olurdu! Ve de böyle soğuk! Bütün tanrılar şahane ve bir dereceye kadar ıstıraplıdır, içki ve zevk tanrısı Baküs bile! Gelgelelim yirminci yüzyılın tanrısı aynı zamanda soğuk da olmalıdır. Buz kesilmiş alev olmalıdır. Çünkü insanların birbirinden uzaklaştığı, yüreklerin soğuduğu çağda yaşıyoruz biz!”

Sarışın kız besbelli bu metafizik konunun derinlerine dalmak istemeyerek sözü gündelik, basit bir konuya getirdi:

“Mariana’yı çok beğendi, değil mi?”

“Yirminci yüzyılın tanrısı için bile imkânsızdır, Mariana’yı beğenmemek!”

Sarışın kız, gene kaygılı, çekingen bir sesle sordu: “Açaba beni de beğenir mi dersin?”

Öteki sertçe arkadaşına döndü:

“Hindley Bell, güzel başını böyle dertlere yorma sen! Seni beğenmiş, beğenmemiş neyi değiştirir? Hem zaten adam yüzü yüz sersemin biridir! Kişiliğinin de yüzüne uymasını ummak bu zamanda mucize beklemek gibi bir şey olur... Görünüşe aldanma dememişler mi? En şahane görünüşlerin içi çoğunlukla koftur, Hindley Bell! Varsan baksan bu da bomboş, tıngır mıngır bir adamdır. Kendini beğenmiş züppenin biridir. Bak görürsün, ben onun birkaç gün sonra foyasını çıkarırım sana!”

Siyah salonun köşesine gelmişlerdi. Sarışın kız birden çevrelerindeki sessizliği farketmiş gibi:

“Eyvah!” diye bir çığlık kopardı. “Benim dans dersim var!” Siyah saçlı kız da, “Ayol benim de geri dönmem gerek!” diye feryadı bastı.

Sarışın telâşla merdivenlerden aşağı atılırken siyah saçlısı döndü ve sessizce yaklaşmış olan Gabriel Samson’a hızla çarptı. Kucağındaki kitaplar yerlere saçıldı. Kız:

“Öz...zür dilerim,” diye kekeleyerek eğildi ve kitaplarını toplamağa başladı.

Gabriel Samson çarpışmalarından sonraki an içinde, kızın donup kalarak şaşkın şaşkın kendine baktığı o saniyede, badem biçimli iki vahşi göz görebilmişti. Uzağa kaymış olan iki kalemi alarak kıza baktı.

Kız, “Sağolun.” diye fısıldadı.

Gabriel hem alaycı, hem ciddi bir reverans yaptı. Kızın yüzü baştan aşağı göz kesilmişti - dehşetten ve şaşkınlıktan öylesine irileşmişti gözleri! Dudakları bir an bir şey söylemek ister gibi aralandı. Ama konuşamadı. Döndü ve koşa koşa oradan uzaklaştı.

Gabriel Samson onun arkasından bakıyordu. Derken hafif bir öksürük sesi duyarak döndü. Merdivenin en dip basamağında bir adam duruyordu. Kırçıl sivri sakallı, cin gibi mavi gözlü, geçmiş bir çağın çapkın şıklığıyla giyinmiş yaşlı bir adam.

“Siz Madamın sevgili Mr. Samson’u olacaksınız sanırım,” diye gülümsedi. “Her neyse korktuğum kadar genç değilsiniz!”

“Efendim?”

Adam gülerek: “Önce kendimi tanıtayım,” diye Gabriel’e yaklaştı. “Müzik öğretmeni Charles Lake. Arkadan görünce sizi pek genç sanarak şaşıtmıdım. Madamın prensibidir; kızlarının arasına benim gibi kart pinponlardan başka erkek sokmaz da! Gene de bir delikanlı olmasanız bile tam tehlikeli çağdasınız. Siyah salonun tılsımlı eşliğinden nasıl içeri adım atabildiniz, ona şaşıyorum!”

Gabriel Samson dinlenme salonunun kapısını müzik hoca-

sı girsin diye açarken, “Madam beni iyi bilir,” diye güldü. “Bundan on yıl önce de burada öğretemdim ben. Yirmi sekiz yaşındaydım henüz. Gene de daha o zamandan, genç kızları kadın cinsiyle ilgisi, ilişigi olmayan bambaşka yaratıklar sayardım.”

“Kadın cinsinden ayrı ve hiç de arzu edilemeyecek yaratıklar, öyle mi?”

“Tam üstüne bastınız.”

“Aman, dostum! Bu, genç kız düşkünü olmaktan daha tehlikelidir, bir bakıma. Kayıtsızlığınızı hele hissetmeye görsün bu kızlar; hemen yenmek için seferber olurlar.”

“Korkmayın, yenemezler benim kayıtsızlığımı.”

Mr. Lake tavana doğru üflediği sigara dumanlarını derin bir dikkatle süzüp Gabriel’den yana bakmayarak konuştu:

“Gelgelelim demin o genç hanımın arkasından bakarken pek öyle kayıtsız değildiniz!”

Dost, babacan bir tutumu vardı. Gabriel Samson onun meraklı sorularına sinirlenmeyerek gene güldü:

“Ona kayıtsız kalmanın yolu yoktu. Mr. Lake! Arkasından yürüyordum. Benimle ilgili çok ilginç fikirler ortaya attığını duydum.”

Mr. Lake bir kahkaha attı:

“İlâhi çocuk! Umarım ki, can kulağıyla dinlemişsinizdir. Çünkü eleştirici bir zekâsı ve hiç kimsenin fikirlerine benzemeyen fikirleri vardır.”

Gabriel Samson: “Bellî!” diye müzik hocasına hak verdi.

* *

Gabriel Samson iki gün sonraki derse, içinde ilgiye benzer bir duyguyla girdi.

Bir kez adı Mariana olan o dilber yaratığı yeniden görmek hoş olacaktı. Güzellere karşı hepimiz olağanüstü bir ilgi duyarız. Kimimizde de bu ilgi her güzele yarı gönül verme gibi aşırı